

Autor: Viriato

Categoria: F (adults)

Títol: Qui resistit, vincit

Dret, amb els braços caiguts però encara empunyant l'espasa, és l'únic que queda dempeus. Davant seu, com un eixam ansiós per entrar en combat, un exèrcit s'amuntega esperant que salti la guspira. Tensió continguda. Mandíbules tibants. Suor, set de sang...

No creu en déus; pensa que si necessites que un d'ells et digui que no siguis mala persona, és que ja ho ets.

No té pàtria ni s'identifica amb cap grup. Creu que els pobles són com el vaixell de Teseu: canviant, en els quals ja no resta ni un sol tauló amb els que els van construir, i que tots som un o ningú.

Sempre ha viscut entre ells. Durant anys va intentar arreglar aquella confabulació d'imbècils. Va intentar canviar el món. Poc després ja només intentava que el món no el canviés a ell.

Però ja n'està fart.

Havia jurat a algú que la injustícia no li seria indiferent, i no ho deixaria passar: avui no, no sota la seva guàrdia; aquí i ara les mentides s'han acabat.

Alça el cap i els clava la mirada. Pren aire i estreny les dents.

Sap que per tenir èxit no cal ser especial, que el talent només és circumstancial.

La victòria és qüestió de determinació, de constància; de no rendir-se.

Mira la fulla de la seva espasa i hi llegeix la inscripció: "Qui resistit, vincit", i sap que ja ha vençut.